

Aksel Larsen: Jeg blev i een Henseende skuffet af den højtærede Justitsministers lange Tale. Jeg finder, at Justitsministeren foruden at omtale Søjlehussagen saa længe, saa langt, saa udførligt nok kunde have faaet Tid til ogsaa at omtale en anden Sag, som jeg skulde tro har noget større Betydning for Danmark og det danske Folk. Jeg tænker paa Begivenhederne i København, til Dels Frederiksberg i Søndags, den 17. November.

Det maatte forbavse enhver, at et enkelt Parti i en Tid, hvor der er et absolut Forbud mod alle offentlige Demonstrationer, kunde faa Tilladelse til i Hovedstadens Centrum at arrangere en offentlig partipolitisk Demonstration. Det forbavser imidlertid endnu mere, at der, som det senere er oplyst, forud for Demonstrationen, til hvilken der synes at være givet Tilladelse af Københavns Politidirektør, er truffet en formelig Overenskomst mellem samme Politidirektør og Demonstranternes Leder, hvorved paa den ene Side, om jeg saa maa sige, den ene af de høje kontraherende Parter, Politidirektøren, gav Tilladelse til Demonstrationen, og paa den anden Side den anden Part, det ærede Medlem Hr. Frits Clausen, forpligtede sig til at overholde Landets Love.

Jeg hører til dem, der er meget forbavset over, at der sluttes saadanne Overenskomster, at Politiet giver, i dette Tilfælde et politisk Parti, bestemte Forrettigheder mod, at samme Parti højtideligt forpligter sig til at overholde Lovene. Jeg troede, det var en Selvfølge, at man skulde holde Lovene her i Landet. Jeg troede ikke, det var noget, Politiet ved særlige Erklæringer sikrede sig fra dem, der kunde mistænkes for ellers at ville blive Lovovertrædere.

Det maa i samme Forbindelse saa nævnes, at de, der afgav denne Erklæring om, at man vilde overholde Loven — det drejer sig om Uniformsloven —, selvfølgelig ikke overholdt den og aabenbart ikke havde til Hensigt at overholde den. Den Side af Sagen faar et retligt Efterspil. Men jeg efterlyser fra Regeringens og Justitsministerens Side en Forklaring paa, hvorledes det overhovedet var muligt, at den Demonstration kunde blive tilladt, hvorledes man ser paa, at en Embedsmand som Politi-

direktøren i København slutter den Slags Overenskomster, og hvilken Stilling man senere, efter at disse Detailler er blevet bekendt, har taget til vedkommende Embedsmand, og hvad man vil gøre for at sikre sig imod, at han fremturer i en saa lidet heldig Praksis.

Hvad selve Demonstrationen og Begivenhederne den 17. angaar, sammenholdt med Udsendelsen af den saakaldte Preben Wenck-Pjece, ønsker jeg at sige følgende: Det er med en Følelse af umaadelig Væmmelse, man lægger Preben Wencks Pjece „Den fulde Sandhed“ fra sig efter Gennelæsningen, en Væmmelse, der kun finder et Sidestykke i Væmmelsen over den maalløst frække og bundløst kyniske Mindeappel, som Frits Clausen-Partiet lod foretage i København og Aarhus i Søndags, og som kulminerede i Besudlingen af „Den lille Hornblæser“s Statue paa Vestre Boulevard i København.

Mindeappel! Forargelse og Sorg over de danske Tab den 9. April! Den Slags arrangeres og bæres demonstrativt og navnlig højroestet og markskrigende til Skue af de samme Frits Clausen'ske S. A.-Folk, om hvem enhver ved, og de selv allerbedst ved, at de til Dato i deres Liv ikke har været lykkeligere end netop, da tyske Tropper den 9. April marcherede over den danske Grænse, da tyske Krigsfartøjer ankrede op i vore Havne, da Danmark blev et af fremmed Militærmagt besat Land, og da de 13 danske Soldater blev dræbt.

Hvordan Forholdene end er her i dette Land, disse Ord skal siges, denne Kendsgerning skal drages frem, skal nævnes offentligt, skal raabes ud: der findes i Danmark en Flok Mennesker, en lille Flok, en ganske lille Brøkdal af Landets Indbyggere, organiseret inden for eller optrædende i Tilslutning til det ærede Medlem Hr. Frits Clausens saakaldte Parti, som den 9. April følte Begivenhederne som en Lykke, og som ikke blot i deres egen Kreds, men ogsaa over for anderledes og mere hæderligt tænkende gav Udtryk for deres ganske overstrømmende Glæde i Dagens Anledning. Jeg tror, at hvis de ærede Medlemmer fra Sønderjylland vilde staa her op og fortælle, hvad de har erfaret desangaaende fra den sønderjyske Landsdel, vilde vi faa artige Ting at høre.

Men det er disse Frits Clausen'ske Folk,